

hvem Ansvaret ved Dagblade og Ugeblade efter Forslaget standser, er en Person, der bor i Riget. Det lod sig tænke, at en udenfor Rigets Grændser bosat Person redigerede et her udkommende Blad. Ved Ugeblade i det Mindste kunde dette ske, uden at Redaktøren behøvede at være Straamand. En saadan Redaktør vilde i Reglen ikke kunne drages til Ansvar her, og der vil da Ingen være, mod hvem Ansvaret kan gøres gjældende. I flige Tilfælde, som vel endnu ikke vides at være indtraadte, men mod hvis Forekomst i Fremtiden Intet sikker, bør Forfatteren ikke have den paa Anonymiteten grundede Ansvarsfrihed. Betingelsen for denne bør være ikke blot, at den virkelige Redaktør er angiven, men ogsaa, at denne ikke er udenfor den danske Stats dømmende Myndigheds Omraade. Udvalgets Flertal foreslaar derfor, at der som et tredje Stykke tilføies i § 3: „Fremdeles bortfalder den ikke navngivne Forfatters Ansvarsfrihed, naar den, der angives paa Bladet som Ansvarshavende, var bosat udenfor Riget, da Skriftet udkom“.

I Forslagets § 4 favner Udvalgets Flertal endelig en Straffebestemmelse for det Tilfælde, at imod Reglen i § 2 en Redaktør ikke er angiven. Paa samme Maade, som der i Lov 3die Januar 1851 §§ 1 og 2 er fastsat Straf baade for undladt og for urigtig Angivelse af Bogtrykker, bør der her, hvor Ansvaret standser ved Redaktøren, være Straf for begge Dele. Straffen for undladt Angivelse af Redaktør bør imidlertid, ogsaa i Uighed med Forholdet efter Lov 3die Januar 1851 §§ 1 og 2, være noget ringere og findes passende at kunne sættes til Bøde fra 500 til 2,000 Kr. I Henhold hertil foreslaas som 2det Stykke i § 4: „Er ingen Redaktør angiven paa Bladet, straffes den eller de, der virkelig lede Redaktionen, med en Bøde fra 500 til 2,000 Kr.“

Som ovenfor bemærket, indeholder Forslagets § 5 nogle nødvendige Tilføielser til Lov 3die Januar 1851 § 14. Dette Lovbud foreskriver den Wei, der skal gaas for at hindre Indførselen af fremmede Skrifter af strafbart Indhold. Weien er Nedlæggelse af Forbud hos den, der har eller har haft Skriftet til Forhandling eller Uddeling og dette Forbuds Forfølgning i den kriminelle Processens Former efter Stævning til den, hos hvem det er nedlagt. Der er imidlertid ikke altid Noget, der ved fremmede Dagblade og Ugeblade, som sendes hertil, har det til „Forhandling eller Uddeling“. Ofte sendes det direkte til de Enkelte ved Post-

væsenet, og dette kan næppe betragtes som Uddeler i den i Lovbudet forudsatte Betydning. Her trænger Loven derfor til en udfyldende Bestemmelse, der gjør det muligt altid at gennemføre dens Regel. At denne Trang ikke blot er et Tankeexperiment, men virkelig er tilstede, vise de imod det i Omaha Nebraska, Nordamerika, udkommende Blad „den danske Pioner“ anlagte Sager, som ere paadømt af Kriminal- og Politiretten den 21de December 1886, 12te Februar og 22de Marts 1887, og hvis Aktstykker efter Udvalgets Begjæring af Justitsministeriet ere blevne tilstillede det til Gjenemsehn. Hvad Forslagets § 5 bestemmer i den omspurgte Henseende, — nemlig at Forbudet, naar en Forhandler eller Uddeler ikke kjendes, kan nedlægges hos Enhver, i hvis Besiddelse Skriftet træffes, og forfølges efter Stævning til ham, samt at dette ogsaa gjælder, naar Skriftet træffes i Postvæsenets Væрге, — giver ikke Anledning til nogen Betænkelse, tilmed da det i sidste Fald tilstedes den, der melder sig som Forhandler eller Uddeler, at indtræde i Sagen efter Stævningen til Postvæsenets og saaledes overtage det reelle Forvar for Skriftet, som ikke kan være Postvæsenets Sag.

Naar man gjør den Betragtning gjældende, at hvert enkelt Numer af et Dagblad eller Ugeblad skal betragtes som et selvstændigt Skrift, kommer man ved Gjenemførelsen af Reglen i Lov 3die Januar 1851 § 14 ved saadanne fremmede Blade til en meget besværlig og ganske hensigtsløs Formalisme. At forebygge dette er Diemedet med Bestemmelsen i Forslagets § 5, 3die Stykke, hvor det bestemmes, at Postvæsenet ikke er pligtigt at modtage følgende Numere af et fremmed Dagblad eller Ugeblad, mod hvilket der er nedlagt Forbud, førend det ved Dom er afgjort, at Forbudet skal bortfalde. Da der ingen som helst Grund er til at fremme den formalistiske Opfattelse, som denne Bestemmelse vil modvirke, finde vi den fuldkommen egnet til Vedtagelse.

Den sidste Cyklus af Bestemmelser i Forslaget — §§ 6 og 7 — angaar Fyldestgjørelsen af Formueudgifter, hvortil Noget dømmes paa Grund af et Dagblads eller Ugeblads Indhold, nemlig henholdsvis Sags- og Procesomkostninger samt Erstatningsbeløb (§ 6) og Bøder (§ 7).

Naar det i § 6 bestemmes, at der for de nævnte Omkostninger og Erstatninger kan gøres Eksekution i Indtægterne af Bladet uden Hensyn til, hvo der ellers maatte have Krav paa disse, giver denne Regel en Udbygning til, at de idømte Beløb virkelig